

Fi de mandat accidentat a la Casa Blanca

La dimissió del cervell de Bush

El comiat de Karl Rove, artífex de les últimes victòries republicanes, presagia el final d'una època

ANTONI
Gutiérrez-Rubí

Karl Rove, assessor polític especial del president George Bush des de gener del 2001, ha anunciat que dimitirà a finals de mes. La dimissió de Rove és, segurament, l'indicador més clar del llarg final agònic del segon mandat presidencial. Perquè Rove ha estat considerat el cervell de les victòries republicanes, tal com ha reconegut públicament el president dels Estats Units. La nit electoral del 2004, quan les urnes ja havien revalidat l'èxit de Bush, només va citar dues persones: la seva dona, Laura, i l'«arquitecte», Karl.

La relació entre el president electe i el seu cervell electoral va començar com a col·laboració fa 34 anys dins del clan de la família Bush i després es va convertir en una societat inseparable i d'èxits prolongats. Rove el va ajudar a guanyar les eleccions de senador de Texas, després les primàries per a la denominació republicana i, finalment, les dues eleccions presidencials davant d'Al Gore i John Kerry. En totes aquestes cites electorals no sortia com a favorit ni semblava millor candidat que els seus rivals, però va guanyar. Durant tot aquest temps, Rove ha desenvolupat unes tècniques molt precises per al màrqueting i la comunicació política, sorprenent sempre els estratèges demòcrates, que, atrapat per la seva pedanteria intel·lectual i el seu orgull ferit, no les han sabut contrarestar.

ROVE NO ÉS simplement un ideòleg neocon. És pitjor: és un executiu desprietat i brillant. Menysprea les idees, fins i tot les que li agraden. S'estima més l'acció tàctica a la reflexió conservadora. El seu

èxit polític s'ha basat en quatre principis bàsics que espanten per la seva eficàcia. Vegem-los.

1) Simplicitat. Rove està convençut que els electors no retenen els detalls polítics. I que és poc rendible, electoralment, el discurs de la complexitat (tan necessari per entendre la realitat de les nostres societats). Per això, cal centrar-se en missatges extraordinàriament simples, sense matissos, sense cap desenvolupament argumental. Sense anàlisi i sense dades, la idea resulta més convincent i seductora perquè l'lisca cap al terreny de la creença en lloc de la raó.

2) Emoció. En conseqüència, és el discurs dels valors (pàtria, fe...) el que millor s'adapta a aquesta convicció. Renunciant a les propostes i als programes, Rove intueix que quan els valors parlen, la raó emmudeix. Només així es comprèn que els nord-americans suspenguin Bush quan pensen (en les preguntes, per exemple), però que, quan es tracta d'eleger, el votin. Està convençut que eleger és una emoció, no una decisió raonada.

3) Agressivitat. Si tens idees simples (que es poden retèner i repetir) i et dirigeixes al cor i a l'estómac dels teus electors, fes-ho sense vacil·lar. La determinació és la clau. Ataca sense escrúpols, destrueix el teu adversari per qualsevol mitjà i ocupa l'atenció mediàtica amb un soroll

TONO VEGA

Se'n va perquè és llest i un supervivent nat, just quan el setge judicial i les investigacions del Congrés s'estrenyen damunt seu

ensordidor. No importa fer trampes... mentre no t'engampin. L'audàcia té la seva recompensa. Els electors no volen pusil·lànimes ni hipocòndriacs. No s'ha de tenir pudor, ni rubor. Si dubtes, perds. El rumor, la mitja veritat (tan letal com la mentida completa, la insinuació, la crispació: tot s'hi val i no importen els danys col·laterals. En temps d'incertesa, únicament els forts es poden presentar com «la resposta». Odia el centre polític, convençut que es pot guanyar l'agenda pública amb la radicalitat.

4) Tècnica. Rove ha estat el millor en la utilització de les tècniques de segmentació i de posició conceptual. Ha manegat molt bé les bases de dades i les xarxes religioses, fent arribar només els missatges que aquestes volen sentir. Així es garan-

teix la seva propagació. Coneixedor a fons de l'estructura lingüística del pensament, ha utilitzat els marcs conceptuals que actuen com a inhibidors de la raó, tot generant apriorismes mentals, com bé ha estudiat George Lakoff al seu llibre *No pienses en un elefante*. Té el llapis molt afilat, per escriure eficaçment o per clavar-te'l al cor. Utilitzar, per exemple, «al·leujament impositiu», en lloc de «reducció d'impostos», és una de les seves moltíssimes solucions. Amb una única idea evita donar munició als rivals polítics i identifica la càrrega impositiva com una malaltia. L'al·leujament (la reducció) és la solució medicinal. Efectiva i molt psicològica.

Rove ha acumulat tots els sobrenoms possibles que reflecteixen el seu immens poder: *Cervell*, *Arquitecte*, *Nen geni...* i també *Príncep de les Tenebres*, *L'home darrere de la cortina* o *Rei Karl*. Però cap d'ells és tan il·lustratiu com *L'home que té un pla*, com li deia Bush, per arribar a comprendre fins a quin punt Rove ha estat l'estratègia decisiu, l'autèntic «copresident» dels Estats Units.

NINGÚ SE'LE creu quan diu que «ha arribat l'hora» de passar més temps amb la família. Se'n va perquè és llest i un supervivent nat, just quan el setge judicial i les investigacions del Congrés s'estrenyen sobre la seva persona. Bush l'ha protegit en el cas *Palme* (la filtració del nom d'una espia, esposa d'un opositor) i ha impedit la seva compareixença al Comitè Judicial del Senat per declarar sobre la seva participació en la politització del Departament de Justícia i en la destitució de nou fiscals nord-americans.

Més encara, «ha arribat l'hora» sembla un epitafi per a Bush, i no el comiat de Karl Rove. Segur que tornarà. ■
Assessor de comunicació.

La roda

GEMMA
Lienas

Comunitat de veïns insolidària

Sento a la tele unes declaracions de Gallardón a propòsit del caos d'energia elèctrica, de trens, d'aeroport i d'autopistes que Catalunya està patint. Segons ell, el problema rau en el fet que els catalans ens hem estimat més gastar-nos els diners en bagatel·les i no pas a millorar les infraestructures. Em quedo perplexa. Jo, que creia que la ciutadania d'altres punts de l'Estat ens observava amb compassió i sentiments de culpa, em trobo que aquest senyor se'n renta les mans i ens fa responsables de la catàstrofe.

Caldrà, potser, refrescar-li la memòria. Fa una mica més d'un any, quan s'estava gestant l'Estatut, circulava un correu electrònic que comparava l'Estat espanyol amb una comunitat de veïns, en què Catalunya ocupava un dels pisos. Segons es desprenia del text, érem insolidaris i gasius perquè exigíem desvincular-nos del fons comú per gastar-nos els calés com millor ens semblés. De fet deia, per exemple, que Catalunya volia un ascensor que parés només al seu pis, encara que els veïns dels altres pisos haguessin d'anar a peu.

Els del 5è 1a, o sigui, Catalunya, no tenen llum al replà i els han ocupat el pàrquing

Ara, en canvi, Gallardón, i pel que he pogut saber molts altres ciutadans i ciutadanes –fins i tot d'esquerres–, han canviat la metàfora: ara som una família. Una família que s'estima més invertir en una pintura de Tapies abans que comprar una nevera nova o dur el cotxe al taller. I, és clar, quan la nevera deixa de refredar i el cotxe es nega a engegar tenim el que ens mereixem.

Home, no sembla lògic ni seriós alterar la metàfora. Caldria tornar a la inicial per adonar-se que els veïns del 5è 1a, o sigui Catalunya, malgrat contribuir –no pas com la resta de veïns, sinó més– a la despesa comuna es troba que no té bombeta al replà, al qual accedeix a peu perquè l'ascensor no s'hi atura i, al damunt, li han ocupat la plaça de pàrquing.

Amb aquesta imatge, s'entén per què reclamàvem l'Estatut: per tenir més competències i poder exigir-li a la presidenta de la comunitat que abans de posar focus als altres replans, posi una bombeta al nostre; i per disposar de calés i per invertir en un ascensor que s'aturi al 5è. ■

La
mosca

¿ SOBRE LA CRISI FINANCERA ?

**NO ESTIC D'ACORD
AMB EL FONS MONETARI INTERNACIONAL
A DEIXAR QUE UNA CRISI DE LIQUIDITAT
ACTUÏ COM A MECANISME REGULADOR
DEL MERCAT BORSARI.
MÉS AVIAT SÓC PARTIDÀRIA
DE LA INTERVENCIÓ DELS BANCS CENTRALS,
A VEURE SI M'ABAIXEN LA HIPOTECA
I ARRIBO A FINAL DE MES.**

Tàssies

